

gjøre sig en Overbevisning gjældende om Ønskeligheden af herfra at kunne møde slige Forhold. Om at forhindre den tydske Toldforening fra at indføre sit nye System kan der selvfølgelig ikke være Tale; ingen som helst Overtalelse vilde jo der frugte; egne Interesser eller formentlig egne Interesser ville være den eneste Maalestof, hvorefter Tydskland vil indrette sine Handlinger. Men det kunde dog nok være, at der lod sig gjøre Forskjelligt, for at hjælpe det danske Agerbrug til at bære den Konkurrence, der truer fra Amerika, og den Indtægtsformindfælse, der truer, hvis Beskæftelsesystemet gennemføres i Tydskland. Om en større, planmæssig systematisk Revision af vor Toldtarif synes der desværre ikke at kunne være Tale i den nærmeste Tid. Det er en af de Foranstaltninger, der ere drøftede i den uhyggelige Kamp, der altfor meget har optaget vor Tid i de senere Aar, og det kan maaske heller ikke negtes, at, medens en saadan systematisk Revision af Toldtarifen for 5—6 Aar siden, da vi befandt os i en stærkt opadgaaende Periode, maatte siges at være forholdsvis let og at kunne besvære mange Vanskeligheder, ere Forholdene nu væsentlig forskellige; thi der er ikke for Dieblisset den Elasticitet i det hele Forretningsliv, som maa siges at være nødvendig for at foretage en saa stor Forandring som den, der uundgaaelig følger af en systematisk Tarifrevision. Men paa den anden Side kunde det være, at der er ikke saa faa Poster i vor Toldtarif, som uden noget væsentligt Tab for Statskassen kunde tages for til Omændring, og hvorefter igjennem det maatte være muligt at bringe Agerbruget en Hjælp, der kunde sætte det i Stand til at overvinde de ugunstige Forhold, der paa forskellig Maade true. Jeg skal nævne nogle saadanne Poster i vor Toldtarif, idet jeg nemlig anser det for hensigtsmæssigt at gjøre sig tidlig fortrolig med den Betragtning, at der virkelig kan være en Hjælp at bringe til Agerbruget. Der har, tror jeg, hos Folkethinget, naar det saae hen paa Toldtarifen, været altfor megen Tilbøjelighed til at klage over høi Told paa Forbrugsartikler og for lidt Lyst til at se paa, hvad der i vor Toldtarif skader den hele økonomiske Fremgang ved at lægge høi Afgift paa „Produktionsmidler“ og „Produktionsforbrødenheder“. Man har altfor meget troet, at man kunde lette den menige Mand Byrden ved at borttage Noget af, hvad der kræves af Kaffe og Sukker, og man har altfor lidt set, hvormed man kunde hjælpe den menige Mand med at tage bort saadanne Afgifter, der hvile hæmmende paa Produktionen i det Hele og derved formindste Produktionens Omfang og dens Indtægt. En Arbeidsmand er vistnok ulige bedre tjent med, at man skaffer ham mere og bedre lønnet Arbejde, end ved at man tager bort et Par Dre af Tolden paa Sukker og Kaffe. Nu tror jeg, at der er forskellige Sæts i Toldtarifen, som maa siges

at hvile i ganske særlig Grad paa Landbruget. Der er for det Første Salttolden. Det er jo en Artikel, der ikke indbringer Statskassen noget særdeles Betydeligt, kun 364,000 Kr., men den hviler temmelig tungt paa Agerbruget; thi det er Landmændene, der bruge Størstedelen af det Salt, der saaledes fortoldes, og en Del af Saltet skal jo netop bruges til saadanne Varer, som vi bestræbe os for at udføre i forebilet Tilstand, saa at det derfor er særdeles ønskeligt at blive af med denne Told. Der er en anden Told, som det vistnok ogsaa vilde være hensigtsmæssigt at blive af med, baade for Agerbruget og for Industriens og for denne almindelige Forbrugs Styld, det er Stenfuldstolden. Den udgjør efter de nuværende, jeg indrømmer meget lave Priser og meget lave Fragter, 6—7 pCt. af Værdien, og stige Kullene i Værdi, bliver Tolden altsaa saa meget mindre; men det er dog ikke noget saa ganske ringe Beløb, som derigjennem udredes til Staten af en Artikel, der helst burde være ganske fri og ubeskattet, en Artikel, hvoraf ogsaa Landbruget bruger Meget; jeg har set Opgivelser, hvorefter et velordnet Agerbrug maa antages at bruge aarlig mindst 100 Pd. pr. Td. Land. Tolden paa Stenfuld udgjør mindst 640,000 Kr., og dette Beløb repræsenterer altsaa en ikke ganske ringe Stak (Afbrydelse). Det er fuldkommen rigtigt, at man i et større veldrevet Agerbrug antager, at Forbrugen af Stenfuld udgjør omtrent 100 Pd. pr. Td. Land, og det er ikke nogen urimelig Beregning, som erede Medlemmer vistnok ved nærmere Undersøgelse ville finde; det er, hvad der bruges til Lærstest-Maskiner, hvad der anvendes i Meieriet, og hvad der benyttes til Lokomobiler og til alle de andre Redter. Fordelt over hele Landbruget, antages dette at beløbe sig til omtrent den angivne Størrelse. Tolden for Stenfuld udgjør altsaa 640,000 Kr., og det er indlysende, at Ophævelsen af Stenfuldstolden ikke alene vil virke heldig paa Agerbruget, men tillige paa hele Industrien og paa Forbrugen, thi Stenfuld bruges jo nu næsten i enhver Familie. Men fortrinsvis tror jeg, at der er stor Opfordring til at blive befriet for den haarde Told, som for Dieblisset hviler paa Agerdyrkningsredskaber af forskellig Art. Hvor stor den Told er, der indkommer paa disse Artikler, er det lidt vanskeligt at afgjøre efter de Data, man har liggende for sig. Det antages imidlertid, at det er en ikke ringe Part af de 626,000 Kr., som i 1877 repræsenterede Tolden paa Jern- og Staalvarer, som falder paa Agerdyrkningsredskaberne, men hvor Meget vides ikke bestemt. I alle Tilfælde har jeg ikke været saa fri at ville „slaa op“ i min ærede nye Kollega for Kjøbenhavns 6te Valgtreds; thi jeg betragter ikke hans Stilling som værende af den Bestaafenhed, at han skulde være forpligtet til at kunne Læbetværket udenad, hvilket den ærede foregaaende Taler syntes at mene, at han skulde kunne. Tolden for Agerdyrkningsredskaber er i